

finder rigtigt at bevilge, naar et lille Flertal i det ene Thing modsætter sig en eller anden Bevilling. Denne Mangel ved, eller, som jeg hellere vil kalde det, dette Gul i vor Forfatning søles, naar der ikke finder Imødekommen og Overenskomst Sted, og naar den ene Statsmagt til det Yderste vil bruge sin grundlovmæssige Ret. Jeg tror derfor, at det er nødvendigt, og jeg tror, at det er sundt, at der en Gang kommer en Kamp tilstede. Jeg tror, at det er sundt, fordi man uden dette ikke vil kunne komme til fuld Overbevisning om, at vor Forfatning virkelig kan forstaaes og benyttes saaledes, som den efter sin Aand skal forstaaes og benyttes, og fordi det uden en saadan Styrkeprøve ikke vil være muligt for Forfatningen at bære ikke blot en enkelt Samfundsklasse men hele det danske Folk fremad mod Opfyldelsen af dets berettigede Krav og Ønsker. Det kan knage i Maskineriet, og det kan knage i Jugerne, men ogsaa derved naaer man til at faae Kundskab om vor Forfatnings sande Styrke. Jeg tvivler slet ikke om, at der vil komme et heldigt Resultat ud af en saadan Kamp, jeg stoler ganske vist paa, at alle Rigsdagens Medlemmer ere sig fuldt bevidste, at enhver især har den Forpligtelse lige overfor Forfatningen at undgaa at tvinge Regjeringen til at foretage Skridt, som efter min Overbevisning ikke have Hjemmel i Grundloven, men som kun have Hjemmel i, hvad Statens Vel og Statens Frelse fordrer, og jeg stoler derhos ogsaa paa Regjeringens Chef, som efter min Opfattelse har personlige Betingelser maaske fremfor nogen Anden her i Landet til at føre Folket fremad baade til Kamp og til den derefter følgende Forsoning. Derfor mener jeg, at det nu er rigtigt at optage Kampen, og jeg beklager, at den ikke blev optagen isjor; vor Styrke her i Thinget havde da, tror jeg, været større, end den er i dette Dieblit. Derfor skal jeg denne Gang ganske slutte mig til, hvad Regjeringen ønsker med Hensyn til Finantsloven. Jeg vil stemme efter Regjeringens Ønsker med Hensyn til de Spørgsmaal, der allerede ere omtalte, og jeg vil naturligvis navnlig ogsaa stemme med Regjeringen med Hensyn til det Endringsforslag, den høitagtede Marineminister har bebudet at ville stille, nemlig angaaende Bevilling til Pantserflibet. Naar jeg giver dette, kan jeg dog ikke ganske lade være at se tilbage til Stillingen isjor. Det blev dengang med megen Styrke udtrykt, at Marinen vel kunde overleve dette, at man ikke isjor gav Bevilling til et Pantserflib, og deri er jeg fuldstændig enig; Erfaringen har jo vist, at Marinen endnu har overlevet, at Pantserflibet ikke blev bevilget. Men naar det tillige blev sagt, at det var ingen Livssag for Marinen, at der ikke isjor blev bevilget et Pantserflib, da er der Ingen i denne Sal, som er istand til at afgjøre, hvorvidt det er rigtigt eller ikke; thi det vil jo afhænge af det Tidspunkt, hvor Sænet af det Pantserflib, der burde have været bevilget, vil

indtræde. Vi have jo desværre en nærliggende Krigshistorie, der viser, hvorledes Sænet af Skibe kan gjøre en Forandring i Forsøbene. Jeg skal nævne Begivenheden ved Als; dersom vi dengang havde haft Lindormen eller Odin eller et andet Pantserflib ved Siden af den svage Rolf Krake, da var det dog meget sandsynligt, at den Overgang, der fandt Sted over Alsund, ikke vilde være slet, og der er jo dog Ingen, der veed, hvilket Dieblit der kan gjøres Forbring paa, at vi anspende alle vore Kræfter for at forsvare vort Land, og hvor Mangelen af det enkelte Skib meget vel kan gjøre et Udslag, som man nu slet ikke tænker sig. Jeg kan i den Henseende slet ikke berolige mig ved den lyse Skildring af de politiske Forhold, som synes at være den gængse. Det synes jo, som om der er Fred og ingen Fare i Europa, og at det ikke har saa stor Hast med, om vi faae disse Skibe, vore Befæstninger, og hvad der igrigt udfordres til et kraftigt Forsvar, nogle Aar før eller senere. Jeg synes, at Europa mere ligner en Vulkan, hvor der vel er grønne Egne paa Toppen, og Bygninger og Industri og alt Saadant, men som indvendig er opfyldt med alstens Jængstof, fuldt af Millioner Soldater, Kanoner og Gud veed hvad, ikke at tale om alle de socialistiske og kommunistiske Elementer, der tillige ere tilstede, og som meget godt kunne afgive fortræffeligt Stof til Krig. Naar den høitærede Udenrigsminister stiller sig paa Toppen af Bjergtet og siger, at Luften er klar, og at der ingen Uveirer er i Europa, saa vil jeg gjerne tro det, naar man ser op til Himlen; men naar man ser ned til Jorden, tror jeg nok, at der findes adskilligt Stof, som kunde afgive ikke liden Fare for hele Europa, at, naar det gaar løs i hele den øvrige Del, komme vi nok med imod vor Willie. Heller ikke kan jeg stole paa denne Voldgiftsret, som nu foreslaas oprettet, og som skal bilægge alle den Slags Stridigheder og afvende al Fare; thi selv om denne Voldgiftsret ogsaa bliver behandlet i Proceskommissionen og derfra gaar til de øvrige Stater, tvivler jeg meget om, at den vil faae et saa praktisk Tilfint, at der ad den Vej kan raades Bod paa den Fare, som jeg synes, at der er tilstede. Jeg kan derfor ikke erkjende, at det er det Samme, om vi havde begyndt paa Pantserflibet isjor, eller vi begynde paa det iaar, og der er intet Memeste, der i dette Dieblit kan vide, hvilke Følger det vil have; men jeg siger, at naar man erkjender, at vor Flaade er en meget vigtig Del af vort Forsvarsvæsen, og navnlig bestandig vigtigere, jo mere man kommer til Erkjendelse af, at det er en D, som Forsvaret væsentlig skal angaa, saa paatager man sig virkelig et overordentlig stort Ansvar, dersom man ikke itide og saa hurtig som muligt gjør Alt, hvad man kan, for at ikke blot dette Pantserflib, men